

Capitolul 1

Un apartament la etajul al treilea**În prezent**

Fernanda simți cum i se ridică măciucă părul în cap. Fiori de gheață i se răspândiră încet-încet pe șira spinării. O spaimă cumplită puse stăpânire tot mai tare pe ea, paralizând-o.

— Înapoi! țipă îngrozită, scoțând din sân cruciulița de aur primită în dar de la buna Floarea, bunica din partea tatălui.

Ecoul unui râset cristalin de copil umplu deodată camera veche...

Cu o lună în urmă

— Fernanda, ține telefonul bine, că nu te văd! comandă vocea răstită a bunicii Ecaterina, ce răzbătea cu putere din ecranul telefonului, pe care parcă o mână nevăzută îl ținea în dreptul ei. Doi ochi albaștri cu privirea oțelită sub sprâncenele stufoase, neatinsse vreodată de pensetă, scrutau încăperea veche și chipul surâzător al nepoatei.

Fetița execută comanda cu rapiditate, îndreptând camera telefonului spre sine și centrându-și fața în dreptul acesteia.

— E mai bine așa, bunico?

— În sfârșit! Parc-ai fi străbunică-ta, Fifi, Doamne iartă-mă, că tot pe dos le făcea pe toate! Mi-a mâncat sufletul în tinerețe, bodogăni bătrâna așezându-și mai bine pe nasul ascuțit ochelarii cu rame de aur.

***

Ecaterina Stamatescu fusese prima femeie căpitan¹ de infanterie² din România și, ca un dârz³ oștean⁴, încă dădea ordine în stânga și-n dreapta. Ex- campioană la scrimă și parașutism, era o legendă vie chiar și la cei aproape șaptezeci de ani ai săi. „Căpităneasa”, așa cum îi spuneau copiii, era o bunică atipică. Pe vremuri, nu știa să facă plăcinte și cozonaci, ardea până și apa fiartă. Mânca la cantina ofițerilor dacă nu era mâncare gătită în casă, nu făcea mofturi. Bucătăria era domeniul bunicului. Dar, de când i se născuseră cei doi nepoți, învățase și ea să pregătească dulciuri de casă. Și, după primele clătite afumate pe care nu le mâncaseră nici pisicile, cu timpul ajunsese să pregătească adevărate delicii de patiserie.

Pe nepoata cea mare o crescuse cu asprime. Fetița i se părea mult prea băiețoasă, chiar dacă ea însăși fusese la fel în copilărie și, ca fostă mamă de fete trecută deja prin rigurile adolescenței, voia să se asigure că nepoata n-o va apuca pe căi greșite, orice ar

1. Căpitan – conducător șef în armată (n.r.)

2. Infanterie – grup în armată care duce lupta pe jos (n.r.)

3. Dârz – aprig, de neînduplecat (n.r.)

4. Oștean – militar, soldat (n.r.)

fi însemnat asta în mintea ei. Așa că o suna cât mai des cu putință, asumându-și rolul de părinte sever pentru a compensa, spunea ranchiunoasă, răsfățul și îngăduința cu care o creșteau părinții și, în special, mama, Alice. Dar, deocamdată, fetița avea doar doisprezece ani. Fernanda purta numele străbunicii Fifi și, așa cum jura Ecaterina țâfnoasă, îi semăna în toate privințele. Era o copilă subțire, cu păr blond, tuns scurt, și ochi albaștri, plini de curiozitate. Până pe la zece ani, fusese un adevărat băiețoi. Se cățara în copaci și doboră mere cu praștia, declarând sus și tare că trăgea la țintă. Spiritul războinic și ușor rebel specific familiei Stamatescu îi dăduse pe atunci mari dureri de cap bunicii sale și mult mai puține mamei, care o tratase mereu cu multă îngăduință și înțelegere. Să ai un părinte sau o bunică de talia Ecaterinei fusese foarte greu pentru amândouă și orice alianță contra ei devenea importantă în acest caz.

O schimbare destul de bruscă se produsese în Fernanda după această vârstă și, chiar dacă încă discret, fetița începuse să fie ușor atrasă de obiectele de machiaj pentru copii și zorzoane. În special de când niște coșuri rebele se încăpățânașeră să-și facă un cuib permanent pe nasul și pe bărbia ei, unele loțiuni din arsenalul feminin al mamei deveniseră teribil de interesante.

În egală măsură, avea o atracție inexplicabilă pentru vechituri, cum le numea ironic bunica. Deținea o colecție impresionantă de agrafe și bijuterii vechi, obținute în mod deosebit cu sprijinul mamei, la rândul său o colecționară împătimită. Pasiunea sa ajunsese până într-acolo încât acum putea să dateze un obiect

după materialul din care era fabricat și lucrătura.

Era o copilă foarte serioasă și responsabilă pentru vârsta pe care o avea, mai ales de când apăruse pe lume năzdrăvanul Nic, fratele ei.

***

Acum, plină de interes, fetița analiza camera antică a bătrânului apartament, amuzându-se în sinea ei de privirea descumpănită a Ecaterinei.

— Mamaie! răcni în acel moment micul Nic, năvălind în cameră de mai-mai să doboare telefonul. Încă din hol auzise vocea puternică a acesteia și trebuise neapărat să o salute.

— Drac împielit! se prefăcu bătrâna nemulțumită, amenințându-l cu degetul. Însă pronunță cuvintele mai mult în barbă, conștientă fiind că limbajul de cazarmă nu era cea mai potrivită formă de educație pentru un copil.

În spatele telefonului, bunicul Matei râdea de se zguduia imaginea. Era un bătrân blând și bun de pus la rană. Fost asistent medical, bunica era iubirea vieții lui. Când era în toane bune,

Ecaterina glumea că fără ea i-ar fi mâncat câinii din buzunare. Dar să fi îndrăznit să-l atingi cu vreo vorbă rea în fața ei... era prăpăd.

Căsătoriți de peste cincizeci de ani, bătrânii se cunoșteau bine, cu bune și cu rele, știau când unul dintre ei era nervos și trebuia calmat sau doar se prefăcea a fi astfel, de ochii lumii. Și, chiar dacă unii poate l-ar fi compătimit crezându-l blocat într-o căsătorie nefericită cu Ecaterina-Furtuna, cum fusese

poreclită în tinerețe, adevărul era că firea lui blajină și înțelegătoare turna adesea apă peste focul nestins ce ardea în privirea soției și calma spiritele înainte de a se încinge. Așa cum se întâmpla adeseori cu oamenii care trăiau împreună o perioadă îndelungată de timp, ajunseseră să se completeze reciproc atât de bine, încât își ghiceau uneori gândurile unul altuia. Poate tocmai de aceea discuțiile în contradictoriu dintre bunică și nepot îl amuzau teribil.

Între cei doi, era un permanent joc de-a șoarecele și pisica. Se porecleau reciproc și se întărâtau de ai fi zis că se urau cu furie. Nimic mai fals! Se iubeau și se tachinau cu duioșie și nu se luau în serios decât arareori.

Nici acum micul Nic nu se sinchisi de supărarea ei, prefăcută de alminteri.

— Mamaie, îmi faci clătite când vin la tine, în *ichend*? întrebă cu ochii galeși, pronunțând cu greutate „weekend”. Clătite mai bune ca tine nu face nimeni, se pisici el.

De când cei doi dinți din față îi plecaseră la Zâna Măseluță, unele expresii și cuvinte, mai ales în engleză, îi creau cu adevărat probleme. Dar pronunția și gramatica erau aspecte prea puțin importante și nu îl descurajau. Limba engleză era cea mai recentă pasiune a sa și se străduia să învețe cât mai multe cuvinte noi și interesante.

Nic era slăbiciunea bunicii. Oricât ar fi fost de supărată pe ceilalți membri ai familiei sale, era suficient să o roage ceva nepotul ori să-i dea un pupic și inima-i războinică se înmuia precum ceara. Degeaba încerca să se supere pe băiețel și să-l muștruluiască. Era destul ca

piticul să o tragă de mânecă și să-i surădă, că se topea toată. *Am dat în mintea copiilor*, se certa câteodată în gând. Alteori însă, când i se părea că micuțul întrecea măsura, se răstea la el ca pe vremuri în fața armatei pe care o comanda, însă nu cu aceleași rezultate. În acele momente, băiețelul rămânea câteva secunde tăcut, apoi riposta: *Mamaie, așa tare m-am speriat când ai țipat la mine... Mai țipă o dată!* Atât era suficient ca să o pufnească râsul. Degeaba încerca apoi să ia o mutră severă și să-l certe, nepotul îi prinsese slăbiciunea.

***

Acum își sunase familia cu apel video, pentru că auzise de noul apartament primit de Alice moștenire și era extrem de curioasă să îl vadă. Deși nu ar mărturisit asta nici în ruptul capului... Așa că își camuflase curiozitatea sub forma unui telefon de rutină și, întâmplător, sunase cu apel video exact în momentul în care Fernanda inspecta cu multă curiozitate încăperea veche în care intrase tăcută împreună cu mama și fratele ei cu doar o jumătate de oră în urmă.

În timp ce plimba telefonul prin apartament pentru a le arăta bunicilor camera cu tapetul decojit și măsuța de toaletă din abanos, amuzându-se pe ascuns de figura oripilată a Ecaterinei, în contrast izbitor cu cea adoratoare a bunicului, ceva îi atrase atenția: o fetiță drăgălașă, cu bucle blonde, îi zâmbea de pe peretele opus ușii. Ochii jucăuși din tablou aruncau o umbră de impertinență în jur, în timp ce nasul cârn era ridicat cu mândrie.

— Bunico, a cui este fotografia aceasta? întrebă

ea deodată, apropiind camera telefonului de poză, pentru ca bătrâna să o poată vedea mai bine.

Bunicul Matei își drese glasul ca să spună ceva, dar amuți sub privirea de foc a soției.

— De unde vrei să știu eu ce poze vechi aveți voi pe pereți? se răsti aceasta, aruncând fulgere pe sub ochelarii aflați în echilibru instabil pe nasul ei aristocratic, semn distinctiv al familiei Stamatescu.

Nasul bunicii era considerat un adevărat barometru, indicând furtuni sau vreme bună, după împrejurări. Acum era roșu, semn că un uragan putea să izbucnească în orice moment. Ochii i se îngustaseră ca pe vremuri când se pregătea să dea o pedeapsă, meritată sau nu, amărâtului care greșise comanda.

Fernanda cunoștea lecția prea bine. Nu mai rosti nimic. Cu buzele strânse, fostul căpitan își începu tirada:

— Hai, nu mai sta în aerul ăla îmbâcsit și plin de praf! Unde-i maică-ta?

— Verifică livingul, vreau să spun camera de zi, rectifică fetița rapid, pentru că bătrâna ura termenii noi, pe care nu-i înțelegea.

— Tipic lui Alice, târăște copiii după ea să vadă o dărâmătură, apoi îi lasă de capul lor, mormăi cu dispreț, dar suficient de tare încât să fie auzită de nepoată. Aerisește cum te-am învățat și nu mai mișca în front! Trap! comandă apoi, revenind la vocea ei autoritară de căpitan de oști. Deși... sper că nu aveți de gând să vă mutați acolo!

— Nu știu, nu am vorbit încă despre asta, remarcă fetița ușor indispusă, pentru că ura să audă cum îi critica mama, chiar dacă este un lucru binecunoscut

faptul că există un drept oficial conferit prin lege care le îngăduie mamelor să-și critice fiicele.

— Bine, vorbesc eu cu ea, mai spuse morocănoasă, pregătindu-se să termine discuția.

— Săru' mâna! bunico! salută fetița cu respect, știind cât de mult ținea aceasta la politețe și cât de jignită s-ar fi simțit dacă vreunul dintre copii sau nepoți ar fi îndrăznit să o tutuiască ori să o salute prietenește.

— Săru' mâna! repetă ca un ecou vocea lui Nic.

— Servus, dragă! răspuse bătrâna, închizând telefonul.

Fernanda rămase tăcută, privind cu atenție fata din tablou. Simțea că avea o legătură neștiută cu aceasta. Încă de când intrase în cameră, nu-și putuse desprinde ochii de privirea ei electrizantă. Avea impresia că erau vii și că o urmăreau oriunde s-ar fi dus. Și Nic avea aceeași senzație, pe care i-o mărturisise din senin:

— Fifi, ție nu ți se pare că fetița din tablou se uită la noi? întrebă el brusc, strângându-se cu teamă lângă sora lui.

— Ți se pare, e o iluzie optică, răspuse aceasta cu aplomb, de fapt mai mult ca să se liniștească pe sine, decât pentru că într-adevăr credea acest lucru.

— Brr! se scutură băiețelul cu teamă apoi, schimbând vorba, adăugă:

— Îți place camera asta, Fifi? E foarte mare. Dar tabloul e chiar „chipi”, spuse băiețelul vrând să spună „creepy”, adică înfiorător, prea încântat să poată folosi cuvântul în engleză învățat recent, pentru a ține cont de lipsa celor doi dinți...

— Da, e chiar mișto⁵, începu Fernanda, dar se

5. Mișto - termen de argou, care înseamnă foarte frumos. Nu

opri imediat uitându-se în jur cu teamă, de parcă s-ar fi așteptat să o audă Alice prin pereți. Îi era interzis cu desăvârșire să folosească asemenea cuvinte. Vreau să spun, e chiar super... E cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o, declară apoi, în timp ce scormonea în jur cu ochii măriți de curiozitate.

Pentru ea, era prima dată când intra într-un loc atât de vechi și încărcat de istorie. Cu câteva luni în urmă, auzise o știre despre un celebru apartament descoperit la Paris după șaptezeci de ani de când ultima lui locatară îl părăsise. Povestea o fascinase. Zile întregi visase cu ochii deschiși la comorile care se puteau ascunde în asemenea locuințe, fără să bănuiască măcar la acel moment că norocul îi hărăzise o experiență asemănătoare.

De aceea, când aflase de moștenirea străbunicii, un apartament rămas nelocuit încă din anul 1940, o încântare neașteptată o invadase și insistase să își însoțească mama la vizitarea clădirii vechi. Spera, în taină, să afle aici comori imense, pasaje ascunse și tot felul de secrete pe care doar mintea ei ageră să reușească să le deslușească.

Fernanda era o visătoare. Cititoare avidă de romane de aventuri, se visa o eroină neînfricată, mai degrabă o luptătoare pentru cauza celor nefericiți decât o Cosânzeană la ananghie, care aștepta să fie salvată de Făt-Frumos. Se pare că moștenise mult mai multe din firea neterminată a bunicii materne decât credea sau și-ar fi dorit.

Fără să conștientizeze exact motivul, încăperea este potrivit unui limbaj elevat, de aceea se recomandă evitarea lui pe cât posibil (n.a.)

în care intrase o umpluse de bucurie. Nici măcar grimasele supărăcioase ale Ecaterinei la vederea condițiilor din apartament din timpul apelului video nu reușiseră să i-o știrbească, iar mizeria și mirosul cu care veneau la pachet aceste locuințe uitate nu o speriaseră, ba chiar îi dădeau sentimentul descoperirii unui mare secret.

Cu toate acestea, bătrâna ar fi putut avea dreptate. Orice om cu scaun la cap care ar fi intrat în camera veche, plină cu praf, ar fi spus că nu era nimic altceva decât o vâgăună oribilă și soioasă, considerând totul în jur înfricoșător și de evitat.

Într-adevăr, pe mobila veche din lemn masiv, praful construisese redute impozante, iar păianjenii deveniseră adevărați maștri la împodobirea tuturor ungherelor cu falduri ample ce cădeau din înălțimea tavanului de trei metri și umpleau camera cu o atmosferă de mister. Un miros puternic și nedeslușit răzbătea din toate ungherele.

Copila însă nu vedea nimic din toate aceste lucruri neplăcute, pentru că, deși nu ne dăm mereu seama, într-atât de intensă poate fi imaginația încât ceea ce creăm cu puterea gândului ne marchează adesea existența mai mult decât am crede. Acum, tot ce observa ea era un teritoriu plin de promisiuni și aventuri neașteptate, pregătite pentru a fi explorate cât mai curând.

Ocolind cu grijă măsuta de toaletă încărcată cu pomezi și parfumuri necunoscute, Fernanda deschise geamul. Fereastra ferecată în balamale ruginite, cu vopseaua decojită, scârțâi cu reproș și se deschise cu un vaiet prelung. Mirosul de salcâm și iarbă proaspăt

tunsă năvăli în camera tăcută. Încăperea se înveseli subit. Razele soarelui îmbrăcau mobilele vechi într-o strălucire de poveste. Chiar și fetița din fotografie părea să zâmbească sub aerul înmiresmat de primăvară.

O garnizoană de păpuși din porțelan, cu rochițe demodate și pline de praf, zăcea în părăsire în comoda veche, așteptând ca o nouă stăpână să le ia la joacă. Într-un colț al camerei, așezați la picioarele bufetului amplu, un Mickey Mouse și un Porky Pig, vechi de aproape o sută de ani, după estimările ei, păreau să-și aștepte stăpâna ieșită la plimbare. Timpul fusese blând cu aceste mici mărturii ale trecerii anilor. În afară de cele câteva pete de mucegai care se zăreau pe lăbuțele celor două jucării și culoarea estompată de trecerea anilor, păreau în perfectă stare de funcționare. Așa își spuse fata analizându-le cu atenție.

În ciuda vechimii sale, camera avea un farmec aparte. Deși se vedea clar că rămăsese nelocuită de atâta amar de vreme...

Și, totuși, cine era fetița din tablou? continuă să se întrebe Fernanda.